

Často se mne lidé ptají, jak jsem se mohl dostat na trůn, přestože jsem se narodil až jako čtrnácté dítě. Nu, řeknu vám to otevřeně. Sice jsem se narodil, jako čtrnácté dítě, ale jako pátý syn. Tím se konkurence rapidně zmenšila. A jelikož jsem měl více štěstí, než mí starší bratři, kteří brzy zemřeli nebo měli jistá postižení, tak jsem se na trůn dostal já. Začátky však nebyly jednoduché. Přišel jsem na řadu již ve svých deseti letech, a to se jednomu špatně vládne. Proto se vlády, jakožto má regentka, ujala sestra Sofie. Nějak se jí to panování zalíbilo. Snažila se mě o trůn připravit, ale kdepak! Já jsem se jen tak nedal. V sedmnácti letech jsem se chopil vlády a jí za odměnu poslal do kláštera. Však oni se tam o ni postarají.

Již v té době jsem věděl, že s mou zemí není všechno v pořádku, je zastaralá. Já, jako moderní mladý muž, jsem z ní chtěl vybudovat velmoc. Věděl jsem, že k tomu potřebuji dvě věci: zkušenosti a přístup k moři. Zkušenosti se nejlépe získávají praxí, proto jsem na rok a půl vycestoval do jiných zemí, kde jsem v převleku sbíral nápady, vynálezy a všechno možné, co by se nám mohlo hodit (prostě jsem se inspiroval). Ne všechny mé zlepšováky však byly populární. Asi nejvíc jsem našťoval bojary. Museli se oholit (to mi do dnes nejsou schopni odpustit, na své vousy byli hrdí), nosit evropskou módu, tančit evropské tance a především se museli aktivně zapojit do práce pro stát. Nejsm vyloženě tyran, jdu s dobou, dal jsem jim na výběr. Mohli se stát důstojníky v armádě, nebo státními úředníky. V tom byl ale trochu háček. Zjistil jsem totiž, že oni neuměli číst ani psát! To se pak těžko úředníci. Uměl jsem si s tím však poradit. Jejich děti již měli povinnost se učit číst, psát a alespoň jeden cizí jazyk (chceme přece být světoví, ne?). Ona otázka školství mi byla vždy blízká. V naší zemi se vzdělání do mého panování moc nenosilo. Já jsem byl taková první vlaštovka. Založil jsem mnoho škol a dokonce i akademii věd.

Další mou neméně kritizovanou, ale potřebnou, reformou, byla reforma kalendáře. Lidé tady počítali léta od „stvoření světa“. A to by přece nešlo. Budeme s někým válčit a přitom se dohadovat, kterého roku válka začala a kterého skončila? V žádném případě. Vydal jsem nařízení a roky se začaly počítat klasicky od narození Krista. Z roku 7208 jsme rázem měli rok 1700. Však oni si zvykli.

Co se týče přístupu k moři, tak jsem také uspěl. Ve válce se Švédskem jsem získal pobřeží Finského zálivu. Aby každý na vždy věděl, či to byla zásluha, nechal jsem tam zbudovat velkolepé město pojmenované po mé maličkosti. A pro jistotu kousek odtud ještě letní sídlo, pojmenované opět po mně.

Abych se taky svěřil s trochu intimnějšími, osobnějšími věcmi. Měřím skoro dva metry, možná proto mi neustále říkají, že jsem Veliký. Děti mám rád, ale když jsem se dozvěděl, že můj vlastní syn proti mně osnuje spiknutí, neměl jsem na výběr. Já jsem ho prostě nechat popravil musel. To musíte uznat. Mimo jiné jsem také dost šetrivý. Dokonce se o mně povídá, že mi punčochy látala sama carevna! Jestli je to pravda, to vám neprozradím. Nerad bych ji uvedl do řeči. Každopádně mezi mé poslední vzpomínky patří ty, jak skáču do ledové řeky Něvy pro tonoucího se prostého vojáka. Pak pobyt na lůžku, neboť jsem z koupačky chytil zápal plic, a pak už si nějak nemůžu na nic vzpomenout...